

[K. B. Andersen.]

der ligger for, jo løst ved regeringspartiernes hjælp. Hvordan det så kommer til at gå i fremtiden, må jo vise sig ved næste korsvej.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var så venlig i går at gøre en bemærkning om min tales indre klarhed. Jeg kender det ærede medlem så godt, at jeg ikke har nogen grund til at tro, at den bemærkning ikke var varmt og oprigtigt ment. Jeg vil også gerne kvittere for den ved at give udtryk for min beundring for det ærede medlems blændende ydre form, hvori vel ikke mange overgår det ærede medlem; det tror jeg alle i denne sal er enige med mig i. Jeg forstod det ærede medlems bemærkning sådan, at min tale ikke skulle give udtryk for samarbejde. Jeg vil derfor gerne gentage noget af, hvad jeg sagde i går. Jeg pegede på store opgaver, der ikke naturligt løses af en gruppe i strid med andre, men jeg gjorde også opmærksom på, at samarbejde ikke kan være ensbetydende med kapitulation fra flertallets side; at det selvfølgelig heller ikke kan betyde kapitulation fra mindretallets side, er lige så klart, og det gav jeg i øvrigt også udtryk for i går. Men når man taler om samarbejde, må man jo ikke glemme, at et samarbejde består af 2 dele; den ene del er dette med samvirke; den anden del er selve arbejdet, og det er ikke på det felt, vi oftest har mødt oppositionen i den samling, der er gået.

I forbindelse med sin omtale af helhedsløsningen sagde det ærede medlem hr. Erik Eriksen, at han anerkendte værdien af samtidigheden, og det var jeg meget glad for at høre, for dermed er for så vidt det væsentligste af helhedsløsningens idé godkendt. Så kan man diskutere indholdet; det er jo altid dér, modsætningerne dukker op, også i en situation, hvor vi måske skal enes om en helhedsløsning, men samtidig også med undgåelse af det, vi så i 1961; det er og har også hele tiden været regeringens og regeringspartiernes vigtigste motiv.

Så sagde det ærede medlem, at han fandt helhedsløsningen ensidig. Det er selvfølgelig en karakteristik, som vi ikke fra vor side kan godkende. Den dækkede en meget lang række områder inden for indkomstpoltikken, og jeg kan ikke se ensidigheden,

medmindre man med ensidighed tænker på den planen iboende sociale balance. Hvis det er det, man tænker på, så kunne jo med samme ret de højerelønnede tjenestemænd, de højerelønnede arbejdere, som intet har fået, kalde løsningen for ensidig, men de har netop ud fra et socialt hensyn accepteret planen.

I forbindelse med omtalen af jordlovsforslagene var det ærede medlem hr. Erik Eriksen inde på, at der nu efter sammenbruddet i Bruxelles var helt ændrede forudsætninger. Jeg må sige, at jeg forstår ikke helt denne argumentation, og jeg forstår den nu specielt slet ikke fra det ærede medlems side. Jeg har det indtryk — også af det, det ærede medlem sagde her i går — at det ærede medlem ikke har opgivet at se Danmark tilknyttet fællesmarkedet. Det har jeg heller ikke. Vi har forhåbentlig ikke tænkt os, at der skulle gå alt for uendelig lang tid, inden der kan arbejdes videre ad de linjer; så skal man være en lille smule forsigtig med at indrette sig, som om løsningen var skudt ud i en uvis fremtid. Men ved siden af dette argument må man også fremhæve det, man kan kalde ikke-markedsargumenterne — altså alle de andre synspunkter. Det er jo ikke noget, der, som jeg næsten forstod på det ærede medlem hr. Poul Møller, er dukket op efter sammenbruddet i Bruxelles, for at man kunne opretholde lovkomplekset. Det har vi jo hørt nu ved flere lejligheder.

Jeg kan henvise til den højtærede statsministers åbningstale, hvor han brugte så meget tid, at det fylder $\frac{1}{2}$ side i Folketingstidende med at nævne hele den argumentation, der kan gives på en række felter for, at vi nu får gjort noget ved dette problem, idet statsministeren pegede på foranstaltninger, der kan fremme udbuddet af jord, og var inde på spørgsmålet om priser og bygge-modning og alle disse ting, altså argumenter, der har været inde i billedet fra den første dag. Jeg kan også minde om, at vi drøftede disse ting i markedsudvalget. Jeg kan ikke huske præcis, hvordan de forhandlinger forløb. Jeg kan huske, og det er der mange der kan — jeg kan også kontrollere det i mine dokumenter — at den zoneplan, som vi alle kender her i tinget, havde vi lejlighed til at høre en redegørelse for og til at